

RAFAL JOSSE' KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

43-100 Tychy ul. Baziowa 24

email: rafal.josse@kancelaria-prawna.tychy.pl

ING BŚ 24 1050 1399 1000 0092 0537 0365

NIP 6461097182

tel. 501 496 198

Tychy dnia 2020.02.27.

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej
ul. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący:
M J
PESEL
zam.

Sygn. Akt Ts 18 / 2020

Pismo procesowe.

W imieniu skarżącego załączeniu składam do akt 5 odpisów pełnomocnictwa szczególnego oraz wskazane w wezwaniu z dnia 18 lutego 2020 r. potwierdzone za zgodność z oryginałem postanowienia Sadu Okręgowego w W i Sadu Apelacyjnego w W , oraz postanowień wydanych przez Sąd Rejonowy w T wraz z wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Ponadto podaje, że wszystkie postanowienia zostały doręczony skarżącemu w trybie tzw. EPO czyli elektronicznego potwierdzenia odbioru. Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2017 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczenia pism sądowych w postępowania cywilnym wskazuje iż :

§ 13a. 1. Jeżeli warunki techniczne sądu wysyłającego oraz operatora na to pozwalają, formularz potwierdzenia odbioru, o którym mowa w § 2 ust. 2, ma postać elektroniczną i jest przekazywany za pomocą systemu teleinformatycznego służącego do obsługi elektronicznego formularza potwierdzenia odbioru sądu wysyłającego

Oznacza to iż nie istnieje żaden dokument w postaci konwencjonalnej (wydruk papierowy) potwierdzający datę odebrania przesyłki albowiem potwierdzenie odbioru jest zapisem elektronicznym w systemie informacyjnym sądów powszechnych. Nie można więc złożyć dokumentu potwierdzającego datę odebrania orzeczenia, gdyż takowy dokument nie istnieje faktycznie. Uzyskany ewentualnie wydruk z systemu teleinformatycznego nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów prawa materialnego gdyż jest to po prostu wydruk bilingu z zapisu informatycznego i nie ma formy dokumentu.

Podaje ponadto iż zaskarżone przepisy prawa mają treść :

Kodeks Cywilny - Dz. U. 1964 Nr 16 poz. 93

Art. 33. Osobami prawnymi są Skarb Państwa i jednostki organizacyjne, którym przepisy szczególne przyznają osobowość prawną.

Art. 331. § 1. Do jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, stosuje się odpowiednio przepisy o osobach prawnych.

Kodeks Postępowania Cywilnego - Dz. U. 1964 Nr 43 poz. 296

Art. 199. § 1. Sąd odrzuci pozew:

3) jeżeli jedna ze stron nie ma zdolności sądowej albo jeżeli powód nie ma zdolności procesowej, a nie działa za niego przedstawiciel ustawowy albo jeżeli w składzie organów jednostki organizacyjnej będącej powodem zachodzą braki uniemożliwiające jej działanie.

Art. 398z3.

§ 3. Sąd rozpoznaje skargę w składzie jednego sędziego jako sąd drugiej instancji. Po rozpoznaniu skargi sąd utrzymuje w mocy lub zmienia zaskarżone postanowienie, stosując odpowiednio przepisy o zażaleniu.

Strona uprzejmie zwraca też uwagę Trybunału , iż ustawa nie nakłada na stronę obowiązku doręczenia odpisów poświadczonych za zgodność z oryginałem lub oryginałów orzeczeń wydanych w sprawie stanowiącej podstawę złożenia skargi. Art. 53 ust. 2 Ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym brzmi :

2. Do skargi konstytucyjnej dołącza się:

- 1) wyrok, decyzję lub inne rozstrzygnięcie wydane na podstawie przepisu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1;*
- 2) wyroki, decyzje lub inne rozstrzygnięcia potwierdzające wyczerpanie drogi prawnej, o której mowa w art. 77 ust. 1;*
- 3) pełnomocnictwo szczególne*

Norma nie określa, nie definiuje i nie zawęża obowiązku do doręczenia oryginału lub potwierdzonej za zgodność z oryginałem kopii orzeczeń. Obowiązek taki nie został nałożony przez ustawodawcę. Przedmiotową kwestię normuje jednoznacznie Art. 129 § 2 KPC w związku z Art. 36 Ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym który jednoznacznie określa, że żądanie doręczenia oryginału dokumentu albo jego poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii może nastąpić wyłącznie na zarzut procesowy.

Przepisy procesowe w sposób jednoznaczny normują iż obowiązek doręczenia oryginału dokumenty ziszcza się jedynie w określonych, ściśle opisanych i enumeratywnie wymienionych w ustawie przypadkach w Art. 485 § 4 KPC, 694.4 KPC, 805 § 3 KPC , 1106.6 § 3 KPC. Art. 1204 § 1 KPC oraz 1213 § 1 KPC.

To wyjątkowe, enumeratywne wyliczenie przypadków wymogu doręczenia oryginału do akt postępowania wskazuje iż ustawodawca co do zasady dopuszcza w każdym rodzaju postępowań (zarówno cywilnych jak i administracyjnych) posługiwanie się odpisami orzeczeń w potocznym rozumieniu tego zwrotu. Dopiero na zarzut lub w przypadkach

enumeratywnie wskazanych w ustawie można domagać się przedłożenia przez stronę oryginału lub poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii.

Odnosząc się natomiast do wezwania z dnia 13 lutego 2020 r. w przedmiocie wskazania jakie prawa i wolności konstytucyjne zostały naruszone w skutek zastosowania przedmiotowych przepisów strona podnosi :

Art. 33 KC oraz Art. 33.1 KC definiuje iż nie są osobami prawnymi w rozumieniu ustawy te jednostki organizacyjne którym ustawa zwykła nie nadaje osobowość prawną. Tymczasem w przypadku organów, które funkcjonują na podstawie powołania ich w Konstytucji - nie istnieje ustawa zwykła nadająca im osobowość prawną. Jest to oczywiste albowiem ustawa zwykła nie może powoływać czy nadawać uprawnień nadanych organom w Konstytucji.

Konsekwencją takiego stanu faktycznego jest jednak ograniczenie organów powołanych w Konstytucji w ten sposób iż w rozumieniu ustawy zwykłej nie posiadają one tzw. zdolności prawnej a więc cechy umożliwiającej im występowanie w charakterze strony w postępowaniu sądowym.

Z braku tej cechy niemożliwe jest ich pozwanie np. za czyn niedozwolony w ramach ochrony wartości wskazanych przykładowo w Art. 30 i 47 Konstytucji. W konsekwencji strona, która zamierza pozwać organ powołany mocą Konstytucji – nie może tego uczynić, a więc nie może skorzystać z drogi określonej w Art. 45 ust. 1 Konstytucji. zarówno bowiem Art. 33 KC i Art. 33.1 KC, jak również Art. 199 § 1 pkt 3 KPC uniemożliwiają skorzystanie z drogi sądowej przeciwko organom władzy publicznej, które powołane zostały mocą dyspozycji Konstytucji.

Taki stan rzeczy narusza w ocenie skarżącego istotę prawa do Sadu wyrażoną w Art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz zakaz zamykania drogi sądowej określony w Art. 77 ust. 2 Konstytucji. Ustawa zwykła pozostawia organy powołane mocą Konstytucji niejako ponad prawem albowiem uniemożliwia wniesienie powództwa przeciwko nim , co narusza istotę państwa prawa. Z tych względów przepisy te są niegodne z

- z Art. 45 ust. 1 Konstytucji
- z Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 79 ust. 1 i 2 Konstytucji
- z Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 2 Konstytucji
- z Art. 77 ust. 2 Konstytucji w związku z Art. 45 Konstytucji

W zakresie ostatniego z zaskarżonych przepisów skarżący podnosi co następuje :

Orzekanie Sadu Rejonowego na prawach Sadu II instancji w tej samej sprawie w jakiej już ten Sąd Rejonowy orzekał to niezgodne z Konstytucją naruszenia prawa do właściwego Sądu tj. Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 176 ust. 1 Konstytucji. Ustawa zasadnicza wskazuje bowiem iż postępowanie sądowe jest **dwuinstancyjne, a nie dwuetapowe**. Jeśli więc ustawodawca normuje kwestie zaskarżalności orzeczeń w ten sposób iż nadaje im formę kontroli dwuetapowej w tej samej instancji sądowej, to narusza to podstawowe zasady demokratycznego państwa prawa.

Aberracją byłoby po raz kolejny powtarzanie w tym zakresie całego wyводу zawartego w Wyroku z dnia 9 lutego 2010 r. w sprawie SK 10/09. Przypomnieć więc po krótku należy iż wskazał Trybunał Konstytucyjny, że *wielokrotnie już wypowiedział się w kwestii znaczenia prawa do sądu jako jednej z najważniejszych gwarancji praw człowieka i praworządności oraz jednego z fundamentów państwa prawnego. (...)*

W badanej sprawie chodzi zatem o naruszenie zasady równości oraz zakazu dyskryminacji w dostępie do sądu drugoinstancyjnego. Konstytucyjna zasada dwuinstancyjności postępowania sądowego zakłada w szczególności: **dostęp do sądu drugiej instancji, a co za tym idzie – przyznanie stronom odpowiednich środków zaskarżenia, które uruchamiają rzeczywistą kontrolę rozstrzygnięć** wydanych przez sąd pierwszej instancji; powierzenie rozpoznania sprawy w drugiej instancji – co do zasady – **sądowi wyższego szczebla, a w konsekwencji nadanie środkowi zaskarżenia charakteru dewolutywnego**; odpowiednie ukształtowanie procedury przed sądem drugiej instancji, tak aby sąd ten mógł wszechstronnie zbadać rozpoznawaną sprawę i wydać rozstrzygnięcie merytoryczne (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 12 września 2006 r., sygn. SK 21/05; z 27 marca 2007 r., sygn. SK 3/05 oraz z 31 marca 2009 r., sygn. SK 19/08).

Podkreślenia wymaga, że zakres przedmiotowy prawa do dwuinstancyjnego postępowania sądowego wyznacza konstytucyjne pojęcie sprawy. Konstytucyjna zasada dwuinstancyjności ma zastosowanie w takim tylko wypadku, gdy sąd pierwszej instancji rozpatruje sprawę w rozumieniu Konstytucji. **Obowiązywanie zasady dwuinstancyjnego postępowania nie ogranicza się wyłącznie do głównego nurtu postępowania sądowego. Obejmuje także kwestie rozstrzygane incydentalnie, wpadkowo, jeżeli dotyczą praw lub obowiązków danego podmiotu** (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 3 lipca 2002 r., sygn. SK 31/01, OTK ZU nr 4/A/2002, poz. 49; z 27 marca 2007 r., sygn. SK 3/05 oraz z 31 marca 2009 r., sygn. SK 19/08).

(...) Prawo dostępu do sądu drugiej instancji oznacza efektywne prawo do uruchomienia postępowania przed sądem drugiej instancji. Ustawodawca ma nie tylko obowiązek stworzyć odpowiedni środek zaskarżenia, lecz także uregulować go w taki sposób, aby zainteresowany **mógł rzeczywiście uruchomić kontrolę instancyjną**. Prawo strony do rozpatrzenia sprawy przez sąd drugiej instancji może być naruszone zarówno bezpośrednio przez wyłączenie możliwości wniesienia apelacji, jak i pośrednio (...)

Ze wskazanych przez skarżącą wzorców kontroli wynika wymaganie, aby takie rozstrzygnięcie (...) **wydane po raz pierwszy w przedmiocie przez Sąd (...) podlegało weryfikacji**. Akcesoryjne orzeczenie zapadające w sprawie (...), w zakresie, w którym jest pierwszym orzeczeniem w sprawie (...) podlega kontroli instancyjnej jako orzeczenie sądowe objęte dyspozycją art. 176 ust. 1 Konstytucji, w myśl której postępowanie sądowe „jest co najmniej dwuinstancyjne”. Trybunał Konstytucyjny zwracał już w swoim orzecznictwie uwagę, że literalne ujęcie dyspozycji art. 176 ust. 1 Konstytucji **ma postać dyrektywy generalnej i dotyczy ogółu (całej klasy) postępowań sądowych, bez konstytucyjnego rozróżnienia, czy odnoszą się do rozstrzygnięcia o meritum sprawy sądowej, ...** (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z 27 marca 2007 r., sygn. SK 3/05 oraz z 31 marca 2009 r., sygn. SK 19/08).

W odróżnieniu od bardziej ogólnego art. 78 Konstytucji, który odnosi się do różnego typu postępowań przed organami władzy publicznej, unormowanie **art. 176 ust. 1 Konstytucji nie zawiera zwrotu „wyjątki od tej zasady określa ustawa”**.

Tymczasem ustawodawca zwykły wprowadził instytucje proceduralne sprzeczne z Konstytucją w sposób oczywisty i nadaje postępowaniom odwoławczym charakter fasadowy. Zamiast bowiem postępowania dwuinstancyjnego (a więc w dwóch odrębnych instancjach sądu powszechnego) wprowadził instytucje postępowania dwuetapowego w jednej i ten samej instancji sądu. Przepis normuje jedynie iż Sąd rozpoznaje sprawę (środek odwoławczy) jako sąd drugiej instancji choć faktycznie nim nie jest. Jest to nieuprawnione obejście zasad państwa prawa i jest nie do pogodzenia z zasadami demokratycznego państwa prawa.

Z tych względów skarga jest uzasadniona.

12.03.2009
12.03.2009
12.03.2009
12.03.2009
12.03.2009